

6, idet Mindretallet har formeent, at det burde staae Enhver frit for at tage Helleflugl. Ministeriet har ikke fundet tilstrækkelig Anledning til at tilfidesætte Fleertallets Forslag, som ogsaa er anbefalet af Amtmanden, men maa ansee det noget tvivlsomt, om det har været Lagthingets Mening at nægte Eierne eller Eierne af Fuglebjerget Ret til at give indenfor Voigden boende Personer Tilladelse til at tage Helleflugl, hvilkens Tilladelse — efter hvad Amtmanden har bemærket — i Regelen tidligere har været meddeelt paa Begjæring derom. Ligesom imidlertid Ordene i nærværende Lovudkast, der ordlydende ere optagne efter Lagthingets Udkast, synes at udelukke en saadan Ret hos Eierne, saa maa ogsaa Udvalgets Fleertal, hvis Anskuelse er tiltraadt af Lagthinget, antages at være gaaet ud fra den samme Forudsætning, idet samme har anseet Fangsten af Helleflugl for en Næringsgreen, som udelukkende burde tilkomme Voigdens Beboere, og som vilde tilintetgjøres, hvis den stod aaben for Alle.

Dmanflei, som kun bruges paa enkelte Steder paa Zerne, bestaaer deri, at man, naar Fuglen sidder lavt i Fuglebjerget, men dog høiere end man kan række med Fleistangen, fra Vaaden gjør Alarm med Hæerne for at fræmme den paa Flugt. Fuglen søger da Søen, idet den gjør en skæv Linie i sin Flugt ned imod samme, og da man forud veed dette, saa ligger Vaaden i en saadan Afstand fra Landet, at Fuglen ved at flyve ned kommer i Nærheden af samme. 2 Mænd sidde i Vaaden med Fleistænger, og fange de Fugle, som de kunne række. Vel kan man paa den Maade fange mange Fugle, men desuagtet er dog Brugen af Dmanflet mislig, thi den megen Alarm gjør Fuglen sky, og der kan da ikke fanges saameget paa de andre paa Zerne brugelige Maader.

ad § 7.

Paa Grund af den Fordeel, som man troede at kunne vente sig af Ederfuglens Fredning paa Færo, blev allerede ved Rescript af 23de Juni 1784 blandt andet forbudt at flyde den eller paa anden Maade med Hunde eller Garn at fange og ødelægge den under Straf

af en Gylben (80 Rbs.) for hver Ederfugl, som saaledes blev dræbt eller ødelagt.

Imidlertid er denne Bestemmelse ikke bleven overholdt paa Færøerne, og Amtmanden har ved at indsende Udkastet, bemærket, at det er vitterligt, at der aarliggen skydes mangfoldige Ederfugle, uden at nogenstunde Noget derom bliver overbevist. Ederfuglene have ikke hidtil og ville efter hans Formening aldrig bygge i noget betydeligt Antal paa Færøerne, og han troer ikke, at der nogenstunde er produceret mere end 3 à 4 Bund Duun aarliggen paa Landet. Efter som Erfaringen saaledes tilstrækkeligen skal have vist, hvor umuligt det er at overholde en Lovbestemmelse, som den her optagne, og da det kun virker demoraliserende at give Bestemmelser, som ikke kunne overholdes, har han anseet det tilraadeligt at ophæve Forbudet mod Skyden af Ederfugle i Almindelighed og at indskrænke sig til Forbudet mod at flyde i Nærheden af de for Ederfugle fredlyste Steder (§ 8). Da Lagthinget imidlertid har ventet sig Gavn af en Fornæelse af det i og for sig naturlige Forbuds Indskærpelse ved ny Lov og derhos næsten med Genstemmighed har vedtaget nærværende Paragraph, har man bibeholdt den.

ad § 8.

Den i den tilsvarende Paragraph af Lagthingets Forslag fastsatte Afstand maa uden tvivl ansees alt for kort efter den paa andre Steder, hvor Ederfuglevary findes, navnlig paa Island, gjorte Erfaring, og er derfor forlængt til en Fjerdingvei, hvorved Bestemmelsen bringes i Overensstemmelse saavel med nærværende Lovudkasts § 5 som med Anordningen for Island af 20de Juni 1849 S. 14.

ad § 9.

Tilladelse til at flyde Rovfugle i Bø eller Hauge har, som en Undtagelse fra de almindelige Regler, maattet optages i Loven. Da Jagtretten paa Søen efter § 2 derimod er fri for Alle med de i Loven bestemte Indskrænkninger (§§ 3, 5, 7 og 8), saa er den i denne Paragraph optagne specielle Bestemmelse om, at det med nyismeldte Indskrænkninger er tilladt at flyde Rovfugle paa Søen, udeladt som overflødig.